

Τὰ λόγια του σωστά κι ἀληθινά. Στὸ μπαλκονάκι, ποὺ βρίσκεται περίγυρα στὴ μεγάλη σάλα τοῦ Μουσείου, στεκότανε μιὰ ἀγαλματοκορμη κοπέλλα, Ἀθηνιώτισσα ζωγράφισα. Ὁ κ. Κυπαρίσσης μιλοῦσε γιὰ τὴ Νίκη, καὶ πολλοὶ δασκάλοι ἀντὶ νὰ βλέπουν τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ Παιωνίου, ρήχνανε κρυφὲς ματιὲς στῆς φύσης τὸ καλλιτέχνημα ποὺ τοὺς ἀλαφρογελοῦσε ψηλὰ ἀπὸ τὸ μπαλκόνι.

Μοῦ εἶπε ἀκόμα ὁ κ. Πάλλης·

— «Νά, τί αἰστάνονται κ' οἱ δασκάλοι ἐδῶ στὴν Ὀλυμπία ποὺ τοὺς μαζώξανε σήμερα. Αἰστάνονται πὼς βρίσκονται σ' ἓναν ἄμορφο τόπο, σ' ἓναν παρὰδεῖο, πὼς βρίσκονται μὲ μὲ συναδέλφους τους, πὼς θὰ καλοφάνε, πὼς θὰ καλοπιῶνε, πὼς θὰ χορῆσουν. Τὴν κύρ Ἑρμῇ ὅστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα οὔτε θὰ τὸν καλοθυμῶνται πᾶς καὶ τὰ λόγια τοῦ κ. Κυπαρίσσης ποὺ τόσο πρόθυμα τὰ χερσικροτήσανε θὰν τὰ ξεχάσανε κιόλας».

Μοῦ εἶπε κι ἄλλα πολλὰ πάνου σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ἄλλοτε τὰ ξαναλέμε. Γενικά μὲ τοὺς δασκάλους ἔμεινε εὐχαριστημένος. Μὲ γούστο ντυμένοι καὶ ποδεμένοι, καθάρει, ζωεροί, εὐγενικοί, δὲ θυμίζον τὸν παλιὸ τύπο τοῦ δασκάλου. Ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια καὶ δὴ ἀλλὰξε πολὺ αὐτοὶ ὁ κλάδος. Ὁ σημερινὸς δάσκαλος κι ὁ πρὸ δεκαπέντε χρόνια διαφέρουν ὅσο ἡ μέρα ἀπὸ τὴ νύχτα. Ὅτε καὶ τόσο σχολαστικοὶ εἶναι σήμερα.

— Σήμερα, λέει ὁ κ. Πάλλης, περισσότερο σχολαστικισμὸς βρίσκεις στὸς στρατιωτικοὺς παρὰ στὸς δημοδασκάλους.

Καὶ δὲν ἔχει ἄδικο. Νὰ ποῦμε πὼς σήμερα εἶναι οἱ μισοὶ δημοδασκάλοι δημοτικιστάδες, δὲν εἶναι ὑπερβολή. Στρατιωτικοὶ οὔτε εἰκοσι.

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΜΩΣΑΪΚΑ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

.XXII

Κλεῖ τὴ χυρσὴ τῆς θύρα
Καὶ νὰ λουστῇ πάει ἡ Μοῖρα
Στῆς Λήθης τὰ νερά.

Τίποτις δὲν τῆς λείπει:
Μαζί τῆς εἶναι ἡ Λύπη
Μαζί τῆς κ' ἡ Χαρά...

Σηέτες 1911: ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΛΑΙΤΗΣ

© ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΗ ΤΗ ΒΑΣΙΛΕΥΟΥΣΑ

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Στὸ γιατρὸ Λ. ΠΑΠΑ

Ἦς σφίγγεται ἡ καρδιά καὶ τὰ μάτια Ἦς μένουν ἀνικανοποίητα ὁ διαλογισμὸς καὶ ἡ ἐπιθυμία δὲ θὰ περῶσιν ποτὲ τὰ μεγάλα ἐκεῖνα γρημισμένα παλαιὰ τέλη...

Ἦς βαθυγάλας οὐρανὸς κίψει νὰ φαίνεται πῶς σκληρὸ τὸ νέο φεγγάρι.

Κατεβαίνει καὶ σημαδεύει μὲ φόβο καὶ μὲ θάνατο ὅπως ἄλλοτε τὴν ἀνιγμιατικὴ θάλασσα.

Τὸ πλοῖο ἐτραντάχθη καὶ ἐσταμάτησε.

Ἦ ξυλένια ἀποβάθρα ἔτριξε.

Ἄλλοι ἔφυγαν καὶ ἄλλοι ἤρθαν.

Τὸ ὄραμα ἐνὸς μαινοφορεμένου κρίνου ἐγέμισε τὴν ἀτμοσφαῖρα ἀπὸ ἐνδιὰ καὶ μιστήριον.

Μέσα μου αἰσθάνθηκα τότε κάτι ποὺ εἶχε προῦ-πάρξει γιὰ μένα.

Ἀλλὰ τὸ πλοῖο ξεκίνησε καὶ πάλι.

Τὸ ἄπλερο δεντροῦκι ἐσεῖσθη ἄλλη μιὰ φορὰ ἀπὸ τὸ δυνατόν ἄνεμο καὶ ἐλυγίσθη.

Ἦ κλινε ὅμως τόρῃ μὲ εὐγένεια καὶ χάρι μπροστά στὴν ὥραία ποὺ ἐπερνοῦσε καὶ τὴν ἐχαιρέτησε.

Ἦκαμε ἓνα κίνημα σὰν ἀπὸ τὴν καρδιά του στὰ χεῖλη του καὶ ἀπὸ κεῖ στὴν κεφαλή του...

Ἦ ἐπέρισα μὲ συντροφιά ἀπὸ ἓνα ἀπόμειρο ἐγκαταλειμμένο. Τὰ βήματα ἀντιχοῦσαν πυράξενῃ.

Ἦδὼ εἴτανε ἄλλοτε κοιμητήριο, μοῦ εἶπε κάποιος καὶ μὲ ἐκτίταξε. Οἱ νεκροί, λοιπόν, ἐπρόσθεσε, μᾶς τιμωροῦνται ἢ μᾶς καλοῦν;

— Μᾶς τὸ ἐπενθυμίζον, ἀποκρίθηκα.

Τὰ βαρκάκια πολὺ τυραννοῦνται νὰ περνοῦν τὸ **Μέγα ρεῦμα**.

Τὸ εἶδα αὐτὸ προχτὲς καὶ τὸ ἐπολόγησα μὲ δικαιοσύνη.

Τὸ σκέπτομαι ὅμως σήμερα μελαγχολικὰ καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἀνέχομαι.

Ἦκεῖ ὅπου δὲν ὑπάρχει μαρτυρία...